CatalinSandu-LaptopStalagmitul,Mincatorul DeSoareci

—Motanel... Motanel!

Ma trezesc, si visele ma parasesc cu greu. În cele din urma chipul sotiei îmi apare îngrijorat în fata, luptându-se cu aburul viselor mele.

—Hai, David, trezeste-te.

Revin cu totul în realitate si tresar speriat. Ma reped la ceas, dar Helga îmi anticipase gestul si mi-l scutura grabita sub nas.

—Grabeste-te, David. O sa întârzii iar la servici.

—Mdaa, mormai, o sa întârzii la...

Asa se întâmpla în ultima perioada. Ne trezeam din ce în ce mai greu, câstigându-mi deja câteva priviri cu subînteles din partea sefului. Sar repede din pat si ma îmbrac în timp ce Helga îmi pregateste pachetul cu mâncare pentru servici. Vreau sa-i spun ca n-am timp sa astept sa termine dar stau linistit în pragul usii pâna ce sotia mea termina de împachetat cele câteva sandwich-uri.

Am noroc, seful nu e în sala când intru si deschind computerul cu un aer preocupat. Îl privesc pe Ovidiu în coltul opus al salii , aplecat spre monitorul sau. Vreau sa-i spun ceva, dar usa se deschide brusc si vocea lui Daniel îmi taie avântul:

—Ati vazut pisica?

Ma uit la el curios, ridicând din umeri. Aproape în aceeasi clipa apare pe usa o pisica mica, alergând spre mine. Dau sa o ridic în brate, dar ea se pierde undeva, între picioarele unui coleg, lânga biroul meu. Ma gândesc o clipa, si ma reped dupa ea, prinzând-o în cele din urma de coada. O prind mai bine si o ridic în brate.

—Ce-i cu animalul asta?

—L-au adus fetele. E motanul firmei acum.

Blanosul se învârte în mâinile mele si ma musca usor de un deget.

—Da-i drumul, aud din spate vocea Francescai.

Fata se încrunta si mi-l ia din brate.

—Nu-l teroriza asa.

Nu stiu precis ce am facut rau, si ridic din umeri.

—Cum îl cheama?

—Laptop.

Îl lasa jos, la picioarele ei, si pisoiul se uita circumspect în jurul lui, apoi începe sa-si linga labele cu un aer preocupat. Nu ma pricep prea bine la pisici, dar cred ca este un siamez.

—E birmanez, se opreste lânga mine Ovidiu.

—Birmanez... zic.

—Nu va pricepeti nici unul, taie cineva. E clar ca buna ziua ca e siamez.

—De ce-l cheama Laptop? Sa-i spunem altfel. Ce, Laptop e nume de mâta?

Birmanezul, sau, dupa unii, siamezul, si-a terminat de spalat blana si se uita spre Ovidiu într-un mod ciudat. Apoi porneste în inspectie prin sala, sarind pe un scaun si urcându-se pe biroul meu. Trece pe lânga tastatura si, ca si cum s-ar fi razgândit, se întoarce, apasând câteva taste.

—E clar, zic, e un tip cu ureche muzicala. Sa-i spunem Berlioz.

Francesca îl ia jignita de pe biroul meu si paraseste cu pasi mari sala. De pe umarul ei pisoiul îmi arunca o privire albastra cum numai un birmanez (siamez?) poate sa arunce. Îmi aduc aminte cum Francesca a fost cea care a botezat si cuptorul cu microunde, atunci când ni s-a cumparat unul în mica bucatarie a firmei. I-a spus, pur si simplu, Georg, si a decretat ca de atunci înainte, daca vrem sa ne referim la cuptor în vreun fel, sa folosim acest nume. Georg, si nu George, asa cum s-ar fi asteptat ceilalti. Acum i-a spus pisicii Laptop, fara sa ne întrebe si pe noi.

Ridic din umeri si ma asez în fata monitorului, dar blana cafenie a motanului nu îmi da pace. Ma gândesc la el, iar privirea sa albastra de felina ma urmareste printre gânduri. Îl observ pe Ovidiu cum se repede la computerul sau, zâmbind ascuns.

—Gata, spune el, si se repede la imprimanta, pescuind de acolo un desen.

Îl ridica în aer, lovindu-l cu unghia si facându-ne atenti.

—Iata motanul firmei, striga, si toti ne uitam la el, la desen, apoi din nou la el. Apoi spre desen, înca o data. O încurcatura de linii amestecate într-o silueta ce cu greu aduce aminte de o pisica, cu ochi pierduti într-o mare de spirale negre.

Ovidiu se repede afara si îsi lipeste foaia pe un perete, mâzgalind ceva cu un creion sub desenul sau, miscându-si buzele în timp ce scria.

Stau un timp pe gânduri, privindu-l, apoi ma reped spre el. Monitor cel Cumplit, motan de firma. Zâmbesc. Ovidiu îl botezase asa cum voise el. Asta îmi daduse o idee.

~

De saptamâna urmatoare, toata firma a început sa lipeasca afise pe peretele lui Ovidiu, alaturi de animalul zburlit din desenul sau. Imediat dupa el, am desenat si eu o pisica asteptând în fata unui castel ce purta o pancarta cu numele firmei. L-am intitulat Harddisk O'Brian Nemilosul, Corupatorul de Inimi: pentru detalii vizitati-ne la www.motanulnostru.com. Asa.

Eram multumit de isprava mea. M-am întors la locul meu, pândindu-i cu coada ochiului pe colegii mei care treceau prin dreptul panoului. Îi vedeam oprindu-se, ma felicitam în gând pentru ideea mea grozava si ma întorceam multumit la computer.

Ca un facut, fiecare a pornit sa deseneze pisici, multe pisici, de toate culorile si formele, si sa le acopere pe cele deja expuse. Cel mai interesant a fost cel al Dianei. O poza cuminte, a unei pisici normale, a carei parte inferioara a fost înlocuita cu fotografia manechinului acela celebru, scanata

din ultimul numar Playboy. Miau Tradatorul, animal feroce. De ce i-a spus Tradatorul, nu stiu.

Dupa ce l-a expus, ne-am uitat cu totii pe revista, pe ascuns fireste, ascunzând-o atunci când seful aparea în sala.

La un moment dat, afisele au disparut, bineînteles, rupte de Francesca, care le-a înlocuit cu o fotografie de-a lui Laptop, pe care scria, simplu, Laptop. Fara cel Cumplit, Tradatorul, sau orice altceva. Am fost dezamagiti.

Pisica s-a obisnuit cu noi, agatându-se cu ghearele de pantalonii nostri si urcând în brate, asteptând sa fie mângâiata. Uneori, baietii o asezau pe rafturile bibliotecii suspendate în sala, iar când Laptop îsi lua curaj si reusea sa sara de acolo, aplaudam cu totii, iar el pornea sa-si curete blana, ca si cum si-ar fi format un nou ritual: sarea, se spala.

Cumva, motanul a prins drag de mine, pentru ca în ultima vreme sarea nestiut pe biroul meu si începea sa-mi miroasa tastatura si sa urmareasca ferestrele de pe monitor. Încercam sa îl dau jos, dar într-un sfert de ora aparea din nou, enervându-ma. Din când în când casca de parca ceeea ce fac eu l-ar plictisi, iar undeva, printre gândurile lui de pisica ar tine ascunsa o solutie mai buna.

Bineînteles, Helga a aflat de favoritul nostru, si a tinut sa-l vada neaparat pe Laptop. Am adus-o într-o dumnica la firma, si i-am pus motanul în brate.

Stiam ce urma sa spuna si în timp ce vorbea murmuram usor din buze, imitând-o:

—Bine, David, dar e frumos! Uite ce blana are!

—Nu-i asa?

Am început si eu sa-l mângâi.

—Stai putin, sa-ti arat ceva, am zis.

Am luat o coala de hârtie de la imprimanta, am mototolit-o si i-am dat drumul pe hol. Laptop s-a uitat lung spre ea, dar nu a alergat ca mai înainte s-o prinda.

—Hai ma, fugi.

L-am lovit usor peste coada, dar motanul s-a întors fulgerator si m-a muscat de mâna. Helga a început sa râda.

—Asa-ti trebuie daca nu-l lasi în pace...

—Ce naiba, m-am încruntat, înainte fugea ca din pusca dupa o hârtie mototolita...

Ca si cum m-a fi auzit, Laptop ma abandona si îmi dadu ascultare. Am zâmbit usor în sinea mea, apoi m-am uitat cu coada ochiului spre Helga.

—Ne luam si noi unul, David?

Nu stiu ce m-a facut sa reactionez asa cum am facut-o.

—Asa, da! Sa ne luam unul. Sa-ti sara prin casa si sa-l pierzi pe sub paturi. Niciodata.

Helga m-a privit surprinsa. Am ridicat din umeri, jenat. Însa ceva m-a facut sa continui pe acelasi ton.

—Numai sa chinui animale nu te-am vazut.

Aici am reusit sa ma opresc, înainte de a mai spune ceva de care sa-mi para rau. Motanul veni salvator între noi, cu coala de hârtie în gura. O puse la picioarele Helgai, care se lasa pe vine lânga el.

—Ce este? Siamez?

—Da, rasuflu eu usurat. Sau birmanez.

E ca si cu stalactitele si stalagmitele. Nu reusesti nicodata sa spui care-i una si care-i cealalta. Birmanez. Siamez. Depinde pe cine întrebi.

—Nu seamana cu o stalactita? întreb, dar Helga nu pricepe poanta. Continua sa-l mângâie pe Laptop, ca si cum eu as fi disparut de lânga ea.

O zaresc pe Diana iesind din bucatarie cu o cafea în mâna si o salut. Schimbam câteva cuvinte, însa vocea Helgai ma aduce din nou la realitate. Nu am observat când a intrat în sala mare, iar voce ei ma pune în garda.

—David, ce e asta?

Ma uit spre Diana, dar fata ridica din umeri si se grabeste sa dispara.

—David...

Foloseste tonul acela...

Înghit în sec si intru în sala. Motanul a sarit pe biroul meu si, cumva, reusise sa-i deschida sertarul. Dinauntru, Helga pescuise o revista. O ridica spre mine, fluturând-o. Playboy-ul Dianei. Îmi vine sa înjur, dar ma abtin. Nu stiu cum de a ramas revista la mine, tocmai în sertarul meu. Credeam ca i-o înapoiasem.

Laptop se uita fix la mine, cu o cautatura amenintatoare si, oarecum, de învingator. Ei, da, chiar avea o nota de satisfactie în ochii aceia albastri de siamez.

Îmi spun ca trebuie sa-l educ putin în problemele acestea, dar aceasta va fi cu siguranta altadata. În timp ce reusesc sa ma uit în ochii Helgai, îmi spun ca, indiferent care au fost motivele Dianei, numele de Tradatorul se potriveste ca o manusa felinei.

~

Ma asez în fata monitorului, încercând sa îmi aduc aminte ce trebuia sa fac. Seful ma bate la cap de câteva zile sa termin ceva, privindu-ma critic pe deasupra ochelarilor sai grosi, însa, daca va vine sa credeti, pur si simplu am uitat ce trebuie sa fac. Ei, da, am amânat eu cât am putut o explicatie, dar odata si odata tot va trebui sa dau raportul.

Ma las pe spate si beau o gura de cafea, privind preocupat monitorul.

Ca un facut, Laptop mi se urca în brate, fixându-ma cu o privire curioasa. Îmi anintesc de duminica aceea, în care Helga a gasit revista la mine în sertar. Am scapat usor atunci, cu siguranta mult mai usor decât am sa scap de data aceasta, daca nu termin ce am de facut. Motanul îsi baga botul în cana mea cu cafea, iar eu nu apuc sa o dau la o parte.

—Fir-ar dracu' sa fii!

Iau pisoiul de blana si îl asez la picioare. Desi toata lumea a ajuns sa-l iubeasca, pentru mine motanul reprezinta o sursa continua de nervi, mai ales acum, când ma deranjeaza tocmai când nu trebuie.

Laptop sare din nou pe birou, privindu-ma.

—Ce vrei? N-am sa-ti dau nimic. Pleaca de-aici!

Încep sa rasfoiesc teancul de coli de hârtie de pe birou în speranta ca voi gasi ceva care sa ma aduca pe drumul cel bun. Înjur încert în barba în timp ce pisica ma musca de mâini, ca si cum ar fi cautat sa se joace.

—Nu te mai chinui, îmi pare ca spune.

Am halucinatii, gândesc. O dau la o parte nervos, rasfoind în continuare printre hârtii. În cele din urma ma hotarasc sa îmi iau inima în dinti si sa vorbesc direct cu seful. O sa am parte de o scarmaneala pe cinste, dar nu vad alta solutie.

—Ti-am spus, nu te mai chiniu, miorlaie Laptop, venind din dreapta.

Ma las pe spate, prividu-l cu ochi mari.

—Nu faci nimic asa, îmi zice în soapta, strângându-si coada sub el.

Deschid gura, dar nu spun nimic. Stau cu o coala de hârtie uitata în mâna si ma aplec spre el.

—Poftim?

Nu mai vorbeste. Dar as fi putut sa jur...

—Alex! îl strig pe cel de lânga mine. Vocea îmi este ragusita putin. Fac o pauza, apoi: Alex, Alex, te rog, vino sa-ti arat ceva!

Celalalt îmi arunca o privire peste umar, apoi îsi împinge scaunul cu rotile înspre mine.

—Motanul a vorbit! Zau asa.

Alex se scarpina în cap, apoi se împinge înapoi.

—Vorbeste, zici? îmi striga din mers. Foarte bine.

—Alex, îl chem din nou, dar el nu se mai întoarce.

—Nu te mai chinui, face Laptop pentru a treia oara.

Începe în soapta sa îmi spuna cum sa rezolv problema pe care o aveam de facut. Îl ascult concentrat si îmi dau seama ca are dreptate. Asa trebuia sa procedez. Nu am timp sa ma mai mir, si ma lansez rapid asupra tastaturii, lucrând febril timp de doua ore, urmând sfaturile pisicii. Am împins absurdul situatiei undeva la periferia mintii, jurându-mi ca o sa mâ gândesc la aceasta mai târziu.

Imediat dupa cele doua ore, seful se apleca peste umarul meu, cu un mormait sugestiv. Îi arat ce am facut, si, nu stiu de ce, îi marturisesc ca totul se datora pisicii.

—El a facut-o. Laptop m-a ajutat sa termin la timp.

—Ah, da? Bun baiat.

Nu stiu daca se refera la mine, dar o privire aruncata motanului mi-l arata satisfacut, lingându-si preocupat blana.

—Laptop... încep, dupa ce seful a disparut de lânga mine.

—Ce vrei?

—Ce esti tu? Un extraterestru?

Brusc începe sa râda ca de o poanta buna. Ma irita cautatura lui albastra.

—M-am prins, vii de undeva din spatiu, calare pe o matura.

—Nu-i deloc amuzant, îmi taie el avântul. Ma cheama Laptop, sau, dupa caz, Harddisk O'Brian. Monitor Cumplitul.

Alex a simtit ceva si se uita la noi cu coada ochiului. Îi fac semn sa se apropie si, înca o data, el îsi împinge scaunul spre noi.

—Lasa-ma sa ghicesc, îti vorbeste!

—Da. Da, da, asa.

—Ma intrebam când o s-o faca.

Începe sa-l mângâie, iar motanul îl linge recunoscator. De obicei musca, îmi trece prin minte.

—Vorbeste cu noi toti, de vreo câteva zile, îmi arunca Alex în timp ce se duce la locul sau. Nu ti-am spus despre asta?

—Nnnu.

Motanul îmi pune o laba peste mâna. Uit de Alex si ma întorc sa-l privesc. El îmi face un semn de ramas bun, si dispare în spatele monitorului. Ma gândesc ca, de fapt, Alex a vrut sa-si bata joc de mine, intrând în jocul meu de-a pisica vorbitoare. Nu mai stiu ce sa înteleg.

~

Zilele urmatoare au fost un cosmar, ceva suprarealist, o minune sau o întâmplare din lumea basmului. Toate la un loc, sau numai una din aceste categorii, dar în nici un caz un lucru banal.

Pisica m-a ajutat la fiecare problema pe care o aveam. Adica, ajutat e un fel de a spune, din moment ce ea a facut totul. vreau sa spun, tastatura si toate celelalte. Programare, testare, rezolvare de buguri, programare, testare, rezolvare de... Într-un ciclu nesfârsit, fara ca eu sa misc un deget.

Pâna la urma Alex a avut dreptate. Pisica vorbise deja cu toata lumea, înainte ca sa îmi vorbeasca si mie.

Bine, dar... am încercat sa protestez. Însa nimeni nu a gasit ceva nefiresc în asta. Asa. Se parea ca eu eram singurul om din tot universul care nu credea în farfurii zburatoare. Care nu credea ca exista pitici si fantome. De fapt, o fantoma. Exista doar o singura fantoma, si aceea în ograda noastra. Am lasat lucrurile sa curga pe lânga mine, si , nu-i asa, ce-i asa de deranjant în faptul ca o pisica îti face toata treaba la servici?

Era o chestie si asta. Ceva care ar fi pus pe jar toate asociatiile de protectie a animalelor din lume.

A, nu, aici, la firma, nu mai puneam pisica pe ultimul raft al bibliotecii, nu îi mai aruncam hârtii mototolite pentru a alerga dupa ele, nu îi mai dadeam drumul de la doi metri înaltime, ca sa vedem cum ateriza în picioare, nu mai faceam nimic de genul asta. Pisica primea tot respectul, de acum.

~

Gata. Lucrurile au mers prea departe.

Nu se întâmpla nimic normal, si ma tem ca totul va evolua din ce în ce mai prost. Pentru mine, bineînteles. Pisica, nu, ea va continua sa prospere fericita aici, la firma.

Cred ca ieri am încercat sa-mi recâstig statutul pe care îl avusesem mai înainte de a interveni Laptop, dar, spre surprinderea mea, am dat gres. Adica, am dat-o la o parte de pe biroul pe care cu atâta nesimtire îl ocupase, si am încercat sa fac eu treaba pe care mie mi-au dat-o, de fapt, s-o fac. Orgoliul ma întepa cu gândul ca e prestigiul meu în joc, ca numai eu trebuie sa lucrez pe postul meu, nu sa am cine stie ce inlocuitor, fie el si cu blana.

Dar n-am putut.

N-am putut. S-o spun mai clar. N-am. Putut. Finish. Kaputt! Dead for the whole world I am! Je ne suis un moins que rien! Ultimele doua chiar rimeaza.

Pai, atunci când realizezi ca nu mai esti în stare sa scrii o linie de cod, cât de mica ea, acolo, sa aduni doua variabile, ori sa uiti în cel mai rusinos mod cu putinta cum sa lansezi o aplicatie, ei, ce-ai mai putea face?

Rasufli din greu, oftezi adânc, chestii din astea, dar degeaba. Nu schimbi situatia oricât te-ai chinui, vorba amicului meu, Laptop. Amicul!

Fac un efort, si cu greu pot sa îmi aduc aminte cum sa trimit la imprimanta un desen pe care îl aveam eu pe disc, apoi îl lipesc pe peretele peste care trecuse febra creativa a celor din firma mai înainte. Ma încrunt un timp, încercând sa gasesc un nume potrivit, si scriu:

Laptop Stalagmitul, Mâncator de Soareci.

E mai bine. Ma dau un pas înapoi, neluând-o în seama pe Diana, care trece uitându-se lung la mine.

Dar nu asta am vrut sa...

Furios, tai linia cu mâncatorul, si scriu ceea ce simteam eu ca ma rodea:

Imposibilul. Absurdul. Strivitorul Oamenilor. Furatorul de Personalitati.

Ma opresc aici, nestiind ce sa mai adaug. De chestia cu personalitatile sunt mândru. O adaugasem în ultima clipa, si o gaseam de efect.

Francesca ma prinde de cot furioasa.

—Ce crezi ca faci aici? Da-te la o parte.

La picioarele ei îl zaresc pe Laptop, care cu siguranta ma tradase din nou. Francesca smulge hârtia lipita de mine si o mototoleste. Apoi o arunca într-un colt. Imediat ma uit spre Laptop, rugându-ma sa reactioneze pisiceste, ca mai

înainte de a fi început toata nebunia. Nu face altceva decât sa se uite plictisit spre ghemotocul de hârtie, apoi îsi înalta albastrul ochilor spre mine.

—Nu te mai chinui, ofteaza.

Simt ca o sa explodez, dar ma abtin.

Seful apare si el de undeva si ma ia deoparte, enervat. Ochelarii îl fac sa para si mai agresiv. Francesca vine si ea, privindu-ne pe rând.

—Ce crezi ca faci aici?

Si el? Ce naiba, toti au început sa se repete în firma?

—Nu mai suport, îi zic, pastrând un ton calm. Nu vezi ce se întâmpla aici. E imposib...

—Nu mai vorbi asa. daca lucrurile au evoluat în directia asta, nu ai ce sa mai faci. Si, apropo, productivitatea firmei a crescut între timp, de când a venit Laptop la noi.

—Asta cu siguranta asa e, confirma Francesca.

La asta nu m-am asteptat.

—A crescut, încerc sa explic, pentru ca e un animal dragut, care ne încânta pe toti, si care...

Îi dau înainte cu bla-bla-uri din astea, pe care, ce-i drept, le cred si eu.

—Ar trebui sa îti iei un concediu. Poate între timp situatia se rezolva.

Da. A gasit o modalitate evaziva de a-mi spune, gata, nu mai e nevoie de tine. Vreau sa-l spânzur. Pe Laptop, adica.

—Bine, bine, am sa ma potolesc. O sa stau cuminte în banca mea, o sa-l mângâi pe coada, si o sa-l hranesc, daca altceva nu pot sa fac.

Reusesc un zâmbet. Pentru ei ar fi mai usor daca m-ar da afara. Un individ în minus la plata impozitelor. Zâmbesc mai departe, dar nu cred ca i-am convins. Mai ales pe Francesca.

~

—Tu nu ma mai iubesti! începe abrupt Helga.

Las deoparte ziarul pe care oricum nu-l citeam, si o privesc atent, încercând sa aflu ce gândeste. Sta în fata mea, cu mâinile în sold, aproape sa plânga.

—Helga... Ce s-a întâmplat?

—Nu ma mai iubesti. Nu te mai porti ca înainte.

Acum o lacrima reuseste sa-i scape din capcana genelor, alergând pe obraz în jos. Ma ridic si o prind, apoi îi sterg celelalte lacrimi ce evadau din ochii ei. Helga îsi fereste fata, putin iritata.

—Nu te mai porti ca înainte, repeta ea.

Ca si cum as avea de ce? gândesc. M-au dat afara de la servici, dar viata e minunata, nu-i asa, nu s-a întâmplat nimic rau.

—Înainte ma strigai, pisicuta mea, ce mai faci astazi? îmi spuneai...

Îmi vine sa râd. Se vede ca nu stie cum sa înceapa discutia.

—Din cauza ta te-au concediat, motanel, si acum suntem nevoiti sa traim numai din salariul meu.

—Din cauza mea? Din cauza mea? Pisica aia e de vina. Daca nu o aduceau, altfel stateam acum.

Ea face o pauza, ca si cum ar fi vrut sa-mi cântareasca vorbele.

—Îmi aduci mereu pe tava motanul ala! Nu gasesti niciodata o scuza adevarata.

Poftim. Acum si Helga ma paraseste. Si ma irita atunci când îmi spune motanel. Nu mai vreau sa mi se spuna motanel. Urasc cuvântul.

Simt ca se apropie o furtuna, si ma grabesc sa ies din casa. helga striga dupa mine dar nu o mai ascult. Am nevoie de o plimbare.

Cel mai mult ma sâcâie râsul pe care îl avea în ziua aceea Francesca. Cu ochii în lacrimi, abtinându-se cu greu, casca gura la mine, revarsând gâlgâitul acela pe care-l credea râs. Si seful, din spatele ei, privindu-ma critic pe sub ochelari. Diana, alecarei reviste nu aveam sa le mai privesc, Alex care n-avea sa-si mai împinga scaunul spre mine. Ovidiu, de la care începuse isteria afiselor. Adunati cu totii, de parca as fi plecat în vacanta undeva, pe o Insula pe care o visam în timpul nostru liber.

Iar în fata lor, pisoiul. Privindu-ma grav.

N-a spus-o, dar îi ghiceam cuvintele. Nu te chinui. Nu te chinui. Nu te chinui. Nu ma chinui deloc, fir-ar sa fie! Je ne suis un moins que rien.

Un gând nu-mi da pace. Ieri, plimbându-ma prin oras, am observat o îmbulzeala într-un loc si, curios, m-am îndreptat spre grupul acela de oameni. Cineva zarise un sobolan, nu stiu cum de aparuse tocmai în mijlocul orasului, si acum mai multi oameni se jucau cu el, aruncând cu pietre. Un sobolan nu prea mare, rosu, cu nasul frematând în vânt a frica, încercând sa se strecoare pe lânga cei care-l agresau. Câteva femei strigau indignate si plecau mai departe, aruncând cuvinte grele în urma.

Sunt sigur ca dintre toti cei care erau acolo, doar eu am fost cel care m-am lins pe buze, simtind un gol în stomac. Si as putea sa jur ca, de când intrasem în cercul barbatilor, teama sobolanului a atins gradul cel mai înalt.

— Sfârsit